

◆ *Louie en Lei Petrea.*

Lenie redt leven van Lei Zus staat nier af aan broer

(Van onze verslaggever)

PEY-ECHT - „Als ze mij nu vragen, hoe ik het vind om mijn broer zo gezond en wel te zien rondlopen, zeg ik altijd maar: Lei is een stuk van mij”. Lenie (Leen) Peters (50) kan er weer grappies over maken. Het is intussen ruim vier maanden geleden, dat Lenie een nier afstond aan haar broer Lei (43), die daardoor van een wisse dood werd gered.

In de woning van Lenie aan de Dorpsstraat in Pey-Echt vertellen beiden opgelucht en opgeruimd nog een keer („omdat het deze week Nierweek is”) het verhaal van de ziekte en de bijna wonderbaarlijke genezing van Lei.

De nieraandoening van Lei Peters werd in januari van het vorig jaar door een toeval ontdekt. Tijdens het schaatsen brak hij zijn enkel en in het ziekenhuis kwamen

de artsen er toen achter, dat de botten van Lei broes waren geworden door een nierziekte. Hiermee begon een lijdensweg, die pas in mei van dit jaar met de niertransplantatie ten einde ging.

Na een week of zes onderzoek bleek, dat de nieren van Lei bijna niet meer werkten en dat zij langzaam maar zeker verder achteruit gingen. Op 4 juni begon het „spoelen” en moest Lei Peters drie keer per week naar Sittard, waar hij telkens enkele uren aan het nierdialyse-apparaat moest liggen. De toestand van zijn nieren bleef echter verslechteren en na enige tijd moest hij al 4 tot 5 keer per week naar Sittard om te „spoelen”, zoals hij het zelf noemt.

In tegenstelling tot wat vaker wordt gesuggereerd, dat nierpatiënten helemaal opgekikkerd van nierdialyse

thuiskomen, was het „spoelen” voor Lei een hel: „Ik voelde mij afschuwelijk, ik had vreselijke krampen, diarrhee en moest braken”. In oktober kwamen de artsen tot de conclusie, dat alleen een transplantatie Lei nog zou kunnen redden en hij werd op de wachtlijst gezet voor een ruilnier. In de maanden daarna lieten acht broers en zussen van Lei hun bloed onderzoeken, maar hierna lieten de artsen een hele tijd niets van zich horen. Twee broers meldden zich tevergeefs aan als donor. Hun weefselstructuur was anders dan die van Lei. Ook Lenie werd aanvankelijk afgewezen. Haar bloedgroep en weefselstructuur klopten weliswaar maar zij had rheuma. Zij kon het echter niet langer verdragen, dat haar broer met de dag achteruit ging („Hij kon niet meer lopen, niet meer eten. Hij kon niets meer”) en zij

zij erin de artsen te overtuigen.

Op 8 mei werd een nier van Lenie „ingeplant” in het lichaam van haar broer Lei.

Geen rommel

Het genezingsproces, dat daarop volgde verliep buitengewoon voorspoedig: 's avonds zat Lei alweer rechtop in bed, de volgende dag kon hij weer eten, drinken en slapen, iets wat hij de maanden daarvoor nauwelijks meer had gekund, en na achttien dagen mocht hij het ziekenhuis alwaar verlaten. „Het was een soort wonder. Voor zijn zus is het allemaal niet zo verwonderlijk: „Natuurlijk! Wat ik afgeef is geen rommel.

Volgens haar zou eigenlijk iedereen, die dat kan, een nier moeten afstaan: „Ik raad het iedereen aan. Als je ziet, wat het voor iemand betekent... Het doet me gewoon goed om te zien dat het goed gaat met Lei. Zelf heb ik nergens last van gehad. Ik heb dertien dagen in het ziekenhuis gelegen en daarna heb ik het zes weken kalmer aan gedaan. Nu voel ik helemaal niets meer”.

De terugkeer van Lei en Lenie uit het ziekenhuis is in de Dorpsstraat in Pey uitbundig gevierd. „Het was geweldig. Heel het dorp gaf bloemen. Zelfs mensen, die we nauwelijks kenden kwamen met bloemen en cadeaus”, aldus Lenie.